

UNTO RANTANEN 9.1.2016 Joensuu iltaseurat.

[hakasuluissa omat merkinnät]

[tarkistuskuuntelua ei ole tehty, mistä johtuen teksti saattaa sisältää virheitä]

[44:48/32:32]

Jumalan armolla ja rauhalla tahdon teitä, rakkaat matkaystävät, tervehtiä. Näen suuren rukoilijoiden joukon edessäni ja myöskin todella tunnen, että tarvitsen teidän rukouksia. Että jos se on Herran tahto, että jonkun sanan saatan puhua, että se olisi sellainen sana, joka myös vahvistaisi vielä omaa heikkoa uskontuntemusta. Ja se liittyisi vielä siihen, mitä elävässä kristillisyydessä jo edesmenneet saarnaajapolvet ovat saarnanneet.

[46:12/34:05]

Sain olla veljien mukana siellä Jellivaaran kalliissa joulukokouksissa. Se oli siellä paikan päällä ihana kuunnella niitä rikkaita saarnoja, joita Jumalan Henki kirkasti eri lahjojen kautta. Mutta sieltä myöskin on minun matkassani monilta, monilta ystävilta ja vielä eri valtakuntien saarnaajilta sekä rakkailta vanhimmilta on lähetetty rakkaat terveiset. Voin aluksi kertoa sellaisen kokemuksen, jonka niin hyvin olemme jakaneet yhden meidän veljemme kanssa. Kun jouluaamuna sitten saavuimme sinne rukoushuoneelle ja tervehtelimme siellä eri maidenkin kristittyjä, ja kun lähtee tällaiselle seuramatkalle vielä tuntien monet kiusaukset ja uskon heikkouden, ja kun saa tervehdellä näitä kalliita matkaystäviä, se luo(*) aivan toisenlaisen suuren ja ilon ja rauhan tunteen sydämeen. Sai tuntea, että me ollaan yksi kristillisyyden, me ollaan samaan taivaantien kulkijoita. Se jo, se yksi aamu, palkitsi sen luonnollisen matkan rasiuksen. Ja sitten vielä ne kalliit seurahetket ja keskusteluhetket vanhimpien kanssa. Veljemme Raimo on rakkaalla ja lämpimällä sydämellä päivällä kertonut siellä terveisiä ja sydämestäni haluan siihen vain sanoa aamen, vielä niihin kaikkiin asioihin, joita hän edestoi.

[49:25/37:46]

Me kuulumme myöskin nyt kalliin Lestadiuksen saarnan. Aina silloin, kun tuo saarna luetaan tai sitten itsekin saatan joskus sen kaivaa esiin. Ihmeellisellä lahjalla rovasti Lestadius siinä puhuu Vapahtajasta ja myöskin tästä vanhasta Simeonista, kuinka hänen sydämensä ilahtui, kun tämä Jeesus-lapsi tuotiin temppeleihin. Ajattelen tänäkin päivänä niin. Täällä on varmasti monia matkaystäviä minun kanssani, jotka ovat sillä rukouksella ja ajatuksella tulleet näihin seuroihin, että jälleen saisi tuntea sitä uskon uudistusta, että tämä joulun lapsi sittenkin elää minun sydämessäni. Ehkä joitakin teitä on niinkin heikkoja, kun minun kokemus on, monta kertaa elämän matka on sellaista arkista matkaa, vaikka uskon kautta ymmärtää, että Herra Jeesus asuu sydämessä, mutta monta kertaa sen tunteminen, se jää niin kauaksi. Sen tähden on niin ihana ja se on myöskin niin tärkeä asia, että me saamme kokoontua tällaisiin juhliin Jumalan sanan ympärille. Niin, että sydämemme jälleen lämpeäisi. Kyllä ne koettelemukset, jossa me Suomen kristityt olemme eläneet, ei ole ihme, että sielunvihollinen, kun me olemme niin turmeltuneet ihmiset, kyllä sielunvihollinen saattaa joskus tuoda aivan kylmentymisen tuntemusta toista kristittyä kohtaan. Emmehän me sydämestämme tällaista haluaisi, mutta kun me tämän tuntemme ja huomaamme, siitä me ymmärrämme, kuinka turmeltuneet me olemme. Sen tähden me tarvitsemme kaiken Jumalan sanan, kaiken neuvon ja opetuksen sanan. Mutta monta kertaa niissä taisteluissa ja murheissa me tarvitsemme myöskin sen lohdutuksen sanan, että Herra Jeesus on kaiken valmistanut. Ja hän on tänäänkin tullut tänne temppeleihin. Nimittäin kun Maria on kokoontunut temppeleihin, Marian mukana myöskin on tämä pieni joulun lapsi meidän keskuudessamme, meidän sydämissämme. Voitko uskoa näin paljon sinäkin, joka joskus niin ahdistettuna huokaat, että Herra Jeesus todella on meidän keskellämme?

[54:28/43:22]

Me kuulumme siellä Jellivaarassa yhden kalliin rovasti Lestadiuksen sanan myöskin tästä aiheesta. Kun opetuslapset olivat siellä myrskyävällä merellä. Ja kyllä Jeesus oli siellä samassa purressa, mutta hän nukkui. Ja opetuslapset hätäntyivät, kun myrskyn aallot löivät niin yli sen pienen purren. Me löydämme joskus omasta sydämestämme juuri näitä kokemuksia. Mutta kun me ymmärrämme ja aivan kun pysähdymme ja rukouksella herätämme Vapahtajan: oletko matkaystäväni silloin kokenut, että uskonelämä rauhoittuu ja ikään kuin aivan Jumalan sanaa kirkastuu mieleen, että Herra Jeesus on minun ja meidän kaikkien johdattaja? Hän ei meitä heitä kädestänsä, kun me vain uskonkilvoituksessa tahdomme pitää hänestä, hänen opistaan kiinni, ja kaikesta siitä, mitä elävässä kristillisyydessä Jumalan sanan ja Pyhän Hengen johdatuksella meitä vahvistetaan.

[56:40/45:53]

Katselin tuossa äsken istuessa tätä valtavan suurta nuorten matkaystävien joukkoa. Uskon, että se ei ollut vain minun ajatus, vaan uskon, että se on kaikkien saarnaveljien sydämen ajatus: rakkaat nuoret, me tahdomme kiinnittää teitä tähän elävään kristillisyyteen. Olettehan te joskus nuorissa sydämässänne saada kokea sen, jonka itsekin joskus harvoin olen saanut kokea, että elävä kristillisyyden on ihana virtoinensa. Olette tunteneet, mitkä on ne armon virrat. Ja erityisesti ajattelen: juuri sellaisena hetkenä, kun sielunvihollinen on päässyt pettämään jollakin synnillä, ja murhe siitä painaa sydäntä ja omatunto muistuttaa, ja kun rakas taivaallinen Isä on henkensä kautta antanut sen voiman, että olette tämän kuorman kanssa voineet lähestyä jotakin saarnaajaa tai rippi-isää. Te olette lyhyesti avanneet tuntonne tilan, ja teitä on lohdutettu ihanalla armon evankeliumilla. Ensinnä siinä evankeliumissa on sidottu ne haavat, ja niihin haavoihin on vuodatettu sitten Pyhän Hengen öljyä. Ja siinä hetkessä, kun olette uskossa saaneet ottaa vastaan sen Herran Jeesuksen pyhän nimen ja sovintoveren voiman, ja olette saaneet lähteä matkaa jatkamaan vapaalla sydämellä, iloisella sydämellä, eikö silloin ole nousut taivaallisen isän luokse kiitos, että se on todella ihana, tämä elävä kristillisyyden virtoinensa? Kyllä monta kertaa nousee rukous, tämän maailman keskellä kun on tällainen elävien kristittyjen lauma, että Jumala saisi armossaan kuljettaa meitä kaikkia niin, että kerran saisimme todeta sen niin kuin tämä vanha Simeon, että nyt Herra, sinä lasket palvelijasi rauhaan menemään.

[1:00:57/53:39]

Mutta tarvitsemme ottaa jonkun Jumalan sanan kohdan, ja teidän rukouksiinne turvautuen ja myöskin omia huokauksia lähettäen tahdon sillä pienellä lahjalla yksinkertaisesti puhua, mitä taivaallinen Isä kirkastaa.

[Saarnan tekstinä 1. Piet. 1]

[1:07:31/58:09]

Veljemme luki tässä Pietarin kirjeen alusta pitkän kappaleen. Mutta jos johonkin kohti voimme tänä iltahetkenä pysähtyä, niin uskon, että Jumala sen kautta myöskin meille antaa hänen sanansa voimaa. Mutta se on hyvä niin kuin usein ovat jo edesmenneetkin sananpalvelijat siitä sanoneet, että se on hyvä lukea Jumalan sanaa. Ja joskushan saarnateksti tulee valittua hyvin lyhyestäkin Jumalan sanan kappaleesta. Mutta joskus taas luetaan koko luku. Ja se on, kuinka se kullakin kerralla siitä ilmaantuu ajatus.

[1:08:55/59:56]

Tämä Pietari oli yksi voimallinen Herran apostoli, joka kyllä oli joutunut kokemaan aika paljon ennen tätä tehtävää Vapahtajan käskyn jälkeen. Hän oli varmaan luonnollisilta lahjoiltaan sellainen voimallinen mies. Muistamme niitä tapauksia, mitä tapahtui ennen Vapahtajan kärsimystä, kuinka Pietari saattoi olla mielessään vahva, mutta hän ei ollut vielä saanut kokea sitä, mikä hänen edessään oli, että hänenkin täytyi luopua luonnollisesta Vapahtajasta, eli maallisesta Vapahtajasta paremmin

sanottuna. Vasta Jeesuksen kärsimisen ja kuoleman jälkeen Jumala valmisti myöskin Pietarin sydämen tilan, että hän oli pääsiäispäivänä toisten kanssa siinä samassa sydämen tilassa, kun Vapahtaja ylösnousemuspäivänä pääsiäisenä kohtasi nämä pelossa elävät opetuslapset. Ja varmaan he kokivat ihanana tuon ensimmäisen tervehdysten, kun tämä Vapahtaja sanoo: "Rauha teille." Ja olemme lukeneet, miten Vapahtaja toimi vielä sinä päivänä, eli ensimmäisenä pääsiäispäivänä näiden opetuslasten kanssa. Hän puhalsi heidän päähänsä ja sanoi: "Ottakaa Pyhä Henki. Joille te synnit anteeksi annatte, niille ne ovat anteeksi annetut, mutta joilta te ne pidätätte, niiltä ne ovat pidätetyt" [Joh. 20:22-23]

[1:12:00/1:03:39]

Me olemme varmaan mielissämmme ja sydämissämme joskus tutkineet, miksi Vapahtaja sanoi: "Ottakaa Pyhä Henki." Ja siinä hän kuitenkin samalla antaa taivaan Valtakunnan avaimet. Tämän kalliin lahjan, että Pyhän Hengen saanut ihminen voi toiselle murheessa syntinsä tuntevalle todistaa kaikki synnit anteeksi. Mehän olemme itse kukin varmasti tämän saaneet kokea. En usko, että kukaan meistä on niin päässyt kulkemaan elämän tietä, ettei ole niin tapahtunut, että syntiin tai toiseen on joskus joutunut. Joka ei ole ainoastaan syntiturmeluksen tuntemusta, vaan johonkin todelliseen synnin käskyn rikkomiseen, josta oma tunto, eli Pyhä Henki sydämessä, on alkanut Jumalan sanan kautta muistuttamaan. Ja ei ole ollut muuta mahdollisuutta kuin rukoilla taivaalliselta isältä voimaa, että minä voisin puhua pois tuon painolastin omalta tunnoltani. Mutta meillä on myöskin niitä kokemuksia, että kyllä se musta sielunvihollinen, se alkaa myös antamaan neuvoja. Ja muistan omasta kohdasta hyvin, kuinka se alkoi pelottamaan, eli peljättämään: jos sinä nyt puhut tuon asian saarnaajalle, kuinka saarnaaja voi pitää sinua enää kristittynä? Silloin meidän tulisi tuntea, että se on todella tämä musta sielunvihollinen, oma vanhurskaus, ja silloin meidän tulisi paljon enempi kuunnella sitä sydämessä kuuluvaa ääntä, sitä hiljaista Pyhän Hengen ääntä, vaikka se ääni tuntuu hiljaiselta, se Pyhän Hengen ääni turvautuu saarnattuun ja kirjoitettuun Jumalan sanaan. Ja näin Jumala antaa sen voiman, että voi lähestyä jotakin, vaikka saarnaveljeä, ja saa puhuttua pois tämän asian. Voi, kuinka siitä tulee kevyt olo, kun saa tuntea sen voiman, mikä on Jeesuksen pyhässä nimessä ja sovintoveressä. Silloin myöskin on jalka keveä, ja voi Jumala antaa niin suuren armon tuntemisen, sen kuorman ja taistelun jälkeen, että minä olisin nyt juuri valmis lähtemään, jos Herra lähettäisi enkelit minut noutamaan taivaan kotiin. Se on hyvä, että me joskus kiusausten keskellä, me myös itsellemme aivan kuin muistutamme, että onhan Jumala, taivaallinen isä ennenkin minua auttanut ja armahtanut, eikä hän nytkään hylkää viallista lastansa. Sillä ilmestyskirjasta on niin ihanat sanat, joita olen niin monesti viime aikoina muistanut. Siellä sanottiin siitä suuresta valkoisesta joukosta, joka Biblian mukaan on kirjoitettu näin: "he ovat [hänen] voittaneet Karitsan veren kautta, ja heidän todistuksensa sanan kautta" [Ilm. 12:11] 38 sanoo, että hänen todistuksensa kautta. Minulla on niin pieni ymmärrys, että en voi tässä lähteä jotain erotuksia tekemään, mutta omalle sydämelle on tullut tämä vanha Biblian sana tullut lähemmäksi. Karitsan verihän pesee meidän kaikki syntisyytemme ja kaikki synnit ja erehdykset. Mutta siinähan on läsnä hänen eli heidän, heidän uskonveljien ja sisarien todistuksen sana. Siinä, kun todistetaan synnit anteeksi Jeesuksen nimessä ja sovintoveressä. Näin yksinkertaisella tavalla pyhä Raamattu vahvistaa sen, mitä elävässä kristillisyydessä me saamme elävässä uskossa kokea.

[1:19:20/1:11:23]

Täällä apostoli Pietari kirjoittaa:

[1. Piet. 1:3]

Kiitetty olkoon Jumala ja meidän Herran Jeesuksen Kristuksen Isä, joka meitä suuresta laupiudestansa on synnyttänyt jälleen elävään toivoon, Jeesuksen Kristuksen ylösnousemisen kautta kuolleista,

[1:19:58/1:12:06]

Apostoli Pietari, joka oli jo saanut niin paljon kokea. Ei se ole niin ihme, että hän kiittää tässä Jumalaa, ja vielä siinä muodossa, että meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Isä. Mutta eikö rakkaat matkaystävät, meillä jokaisella ole myös suuri syy näin kiittää? Koettelemuksien hetkellä, on ne sitten luonnollisia, vaikka sairauden koettelemuksia, silloin hätä opettaa rukoilemaan, ja pyytämään apua taivaalliselta isältä, mutta niin myöskin hengellisessä hädässä. Mutta minun kokemus on se, että tämä kiitos jää monta kertaa niin jälkijättöiseksi. Vaikka muistan, niin kuin eräs meidän saarnaveljemme on joskus sanonut, että rukoushan pitäisi ensin aloittaa kiitoksella. Näin se voi kyllä alkaakin, silloin kun Jumalan Henki on lämmittänyt sydämen, siitä suuresta armosta ja huolenpidosta, jota taivaallinen Isä minua kohtaan osoittaa.

[1:22:02/1:14:29]

Mutta tässä apostoli tuo todella syvällisen ja tärkeän asian esiin. "joka meitä suuresta laupiudestansa on synnyttänyt jälleen elävään toivoon" Kyllä me uskomme sen, että se on suuri laupeus meitä syntisiä ihmisiä kohtaan, että taivaallinen isä on meitä niin johdattanut, että uuden syntymisen kautta olemme saaneet syntyä lapseksi Jumalalle. Ja hän tuo tähän sen "Jeesuksen Kristuksen ylösnousemisen kautta kuolleista" Se on tarvittu Vapahtajan ylösnousemisen voima myöskin tähän asiaan. Kyllä maailmassa on paljon Jeesusta tunnustavia ihmisiä. Mutta ei kaikilla läheskään ole kokemusta siitä, mitä on uusi syntyminen. Mutta me Jumalan suuresta armosta, me sellaiset syntiset, syntinsä tuntevaiset ihmiset, meitä Jumala on johdattanut elävään uskoon uuden syntymisen kautta. Kyllä meillä on silloin varma Raamatullinen pohja meidän elävälle uskollemme. Silloin ei voi mitkään helvetin portit meitä järjestää. Ja meillehän on jo meidän edesmenneet opettajat siitä opettaneet, mitä ovat nämä helvetin portit. Nehän ovat ne kaikki väärät opit, mitä maailmassa on.

[1:24:44/1:17:28]

Ja tässä apostoli Pietari meitä johdattaa tähän tuntemiseen ja tämän kalliin perinnön omistamiseen, kun hän kirjoittaa:

[1. Piet. 1:4]

Katoomattomaan ja saastuttamattomaan ja turmelemattomaan perintöön, joka taivaassa tähdelle pantu on teitä varten,

[1:25:23/1:18:10]

Varmasti taivaassa on se iankaikkinen elämä kerran kirkkaudessa. Mutta tämä katoamaton perintö, se on uskon kautta jo omistettuna täällä armon taivaassa.

[1. Piet. 1:5]

Jotka Jumalan väellä uskon kautta autuuteen kätketään, joka sitä varten valmistettu on, että se viimeisellä ajalla ilmi tulis.

[1:26:09/1:19:08]

Uuden testamentin ajasta on kirjoitettu, että se on viimeinen aika. Ja me tämän ajan kristityt, me saamme uskoa sen, että me elämme aivan viimeisen ajan loppuaikoja. Ne monet merkit, mitä Raamattuun on kirjoitettu, ne ovat alkaneet esiintymään. Ja yksi on se, että maailma suurelta osalta luopuu Jumalan sanasta. Niin kuin rovasti Lestadius siinä, taisi olla vähän saarnan alkupuolella, hän puhui siitä, kuinka ihmiset odottavat Vapahtajaa, eri tavoin maallista Vapahtajaa, mutta ei sitä hengellistä Vapahtajaa. Ja häntä ei voi odottaa, ellei Pyhä Henki ole johdattamasta ihmistä siihen. Me saamme apostolin kanssa tämän tekstin johdosta olla kiitolliset siitä, että Jumala on Henkensä ja Sanansa kautta johdattanut meitä odottamaan juuri hengellistä Vapahtajaa. Meitä on suuri joukko varmaan tänäänkin, jotka olemme lapsuuden kristittyjä, jotka olemme saaneet hänen armostaan syntyä

uskovaan kotiin. Siellä nämä meidän vanhemmat, uskovaiset vanhemmat, ne ovat sillä taidolla ja ymmärryksellä, mitä he ovat kokeneet, he ovat kiinnittäneet meitä tähän elävään kristillisyyteen. Mutta kun aikaa on tullut ja olemme varttuneet, se on tapahtunut ehkä jonkun, saattaa olla joku seuratilaisuus, ja saarnan alla, kun on kirkastettu minunkin tähteni kärsivää ja viattomana kuollutta Vapahtajaa, joka on kaikki minun syntini sovittanut ja kärsinyt, että minä saisin olla armosta vapaa, ja taivaan perillinen. Se on monta kertaa tämä sana Vapahtajan kärsimyksestä, se on aivan kuin herättänyt ja koskettanut lapsen tai nuoren kristityn sydäntä, ja silloin on auennut sydämelle ja ymmärrykseen: Minun tähteni, minun tähteni. Ei ne ole monta kertaa niin suuria kokemuksia, mutta silloin, rakas nuori kristitty, kun olet saanut kokea juuri tätä, että Vapahtaja on juuri sinun syntisi sovittanut, ja sydän on murtunut ja liikuttunut, ja olet aivan tuntenut vielä henkilökohtaista tarvetta, että tarvitsen aivan henkilökohtaisesti kuulla tuon ihanan armon evankeliumin, ja olet uskonut siinä syntisi anteeksi. Ei tarvitse syvempiä omakohtaisia uuden syntymisen kokemuksia hakea. En voi itsekään muusta puhua kuin siitä, mitä olen nuoruudessa kokenut, mutta olen myöskin havainnut seuratilaisuuksissa, että joskus aivan varhaisnuori tai lapsi, hän on särkyneellä sydämellä tullut anteeksi anomaan. Kyllä silloin sydän liikuttuu ja kiittää taivaallista Isää, että rakas taivaallinen Isä Vapahtajan armolla koskettaa tämän lapsen sydäntä.

[1:32:22/1:26:02]

No kyllä me monet vanhemmat joudumme näiden asioiden alla kokemaan ja miettimään joskus. Jos sielunvihollinen, perkele, on saanut kuljettaa meidän lapsiamme kauemmaksi kristillisyydestä, ne alkavat hidastumaan askeleet rukoushuoneelle, ja huomaamme, että elämään tulee niin paljon muuta sellaista maailmallista asiaa. Kyllähän siinä luonnollisen vanhemman sydän rukoilee: Rakas taivaallinen Isä, pysäytä tuo minun lapseni. Kosketa Pyhän Hengen voimallasi parin kantajiin, että parin kantajat pysähtyvät, ja tuo epäuskon halvauttava ihminen, hän saa Vapahtajalta uuden voiman. Mutta niin kuin niin monesti on sanottu: Me emme ihmisinä ja kristittyinä, veljinä ja sisarina, emmekä lasten vanhempinakaan, emme voi antaa lapselle elävää uskoa. Mutta se on jo suuri lohdutus, jos voi iltarukoukseen sulkea tämän vilpittömällä sydämellä, tämän pyynnön taivaallisen Isän tykö. Sekin tuntuu jo suurelta lohdutukselta, että saa Jumalalta tämän voiman. Ja niin täytyy jättää monta kertaa rakas lapsi taivaallisen Isän kuljetettavaksi. Mutta me saamme uskoa vieläkin Jumalan voimaan. Ei Jumalan käsivarsi ole lyhentynyt. Kun se hänen aikansa tulee, hän kuljettaa tuhlaajapojat ja tyttäret takaisin elämän tielle. Sen tähden meille, jotka monta kertaa kipuilemme näiden asioiden kanssa, se on hyvä, että Jumala kirkastaa sellaista uskon saarnaa: hän on edelleenkin armossaan voimallinen.

[1:36:01/1:30:06]

Menemme vähän harppimalla, tämä on vähän pitkä teksti, ja tämä käy hitaasti tämä minun puhe. Täällä apostoli kirjoittaa kahdeksannessa jakeessa:

[1. Piet. 1:8]

Jota te rakastatte, vaikka ette häntä näe, jonka päälle te myös uskotte, ehkette nyt häntä näe, niin te kuitenkin saatte iloita sanomattomalla ja kunniallisella ilolla,

[1:36:47/1:30:56]

Kun me kokoontumme Jumalan sanan ympärille, se on varmasti aivan oikea ja vilpittömän rukous, että Jumala sanansa kautta neuvoisi ja johdattaisi minua tällä elämän tiellä. Että saattaisi vielä vaeltaa uskossa kilvoitellen ja syntiä vastaan sotien. Mutta mistä me saamme sen voiman? Minä ajattelen, ja oma kokemus on niin, että uskon saarnan kautta saamme sen voiman. Ja tässä apostoli myöskin kehottaa, että saamme iloita sanomattomalla ja kunniallisella ilolla. Kyllä iloa on maailmassa monenlaista. Me saatamme kristittyinäkin tuntea joskus sellaista iloa, josta Pyhä Henki muistuttaa: Ei tuo ole kunniallista iloa, niin kuin apostoli tässä kirjoittaa. Mutta varmaan kunniallista iloa on kaikki se, mitä meidän rakas Isämme, taivaallinen Isämme, saa tehdä meidän kanssamme: Johdattaa meitä hänen

sanallaan. Ja myöskin siihen johdatukseen kuuluu se, että hän pyhän sanansa kautta paljastaa kaikkia niitä turmeluksen voimia, joita me kannamme itsessämme, kaikkia niitä synnin himoja ja haluja, joiden kanssa joudummekin joskus vaeltamaan, ja jota haluja vastaan tahdomme sotia. Me kuulumme päivällä kalliista saarnasta, jonka Jumala Raimon lahjojen kautta antoi, juuri sen tekstin kohdalta näistä asioista, ja muistelen tässä erään rakkaan saarnaveljen sanaa, kun hän kertoi kokemusta. Eräs nuori kristitty oli hänelle kertonut. Kun synti mainittiin nimeltä, ja se koski hänen sydämeensä, että juuri tuohon syntiin minäkin olen joutunut, hän sai Jumalalta Pyhän Hengen kautta voiman tuomaan tämän asian valkeuteen, lähestyi rippi-isää ja sai uskoa anteeksi, ja varmasti tunsii iloa ja rauhaa sydämessään. Näin on meidän saarnaajamme opettaneet meitä, että se ei suinkaan ole omaa vanhurskautta, jos mainitaan vielä kaikesta synnistä nimeltä, johon me voimme joutua. Emme mielellämme, emmekä tahdollamme(*), mutta joskus vihollinen pääsee pettämään uskon heikkouden ja valvomattomuuden kautta. Meille tarvitsee myöskin saarnata kaikkea sitä maailman henkeä vastaan, joka aivan vyöryy meitä itse kutakin vastaan tässä elämässä.

[1:41:48/1:36:32]

Olen iloinnut myöskin nuorien veljien kohdalla siitä, joilla on selkeä kokemus tämän ajan tiedonvälityksestä, kaikesta siitä nettimaailmasta, jota minäkin saatan jotain tietää olemassa, mutta kun olen jo näinkin vanha, en varmaan pysty kaikkea sieltä ymmärtämään, mitkä vaarat siellä on. Mutta kuunnelkaa rakkaat nuoret, mutta myöskin sanoisin, rakkaat vanhemmatkin kristityt sisaret ja veljet, kuunnelkaa ja kuuntele minä myös itse avoimella sydämellä niitä neuvoja, että vihollinen ei pääsisi pettämään. Me saamme olla iloiset siitä, että meillä on edelleenkin kaikki kahdentoista apostolin lahjat. Ja kun puhuin nuoremista saarnaveljistä, tämän ajan työelämä ja myöskin kouluelämä vaatii sen, että on välttämätöntä käyttää tätä nykyajan tekniikkaa. Ja on se mikä tahansa hyvä keksintö, niin kyllä sielunvihollinen hyvin äkkiä tekee siellä nurkkavaltauksen ja alkaa sinne syöttämään sellaisia asioita ja ohjelmia, jolla hän kietoo koko maailmaa synnin pauloihin. Mutta me kristityt joudumme niissäkin asioissa sotimaan sitä vastaan, että emme lähtisi sellaisille sivuille. Ja kuinka paljon ne kaikki keskustelupalstat, mitä niitä onkaan olemassa, kuinka paljon ne myöskin tuottavat murhetta kristillisyyteen, jos siellä vielä joku kristitty tai kristillisyyttä lähellä oleva ihminen alkaa roskittamaan elävän kristillisyyden johdatusta. Ei voi muuta kuin rukoilla taivaallista Isää, että Jumala avaisi ymmärryksen ja oman tunnon silmät.

[1:45:56/1:41:11]

Täällä apostoli sanoo, kolmastoista jae:

[1. Piet. 1:13]

Sentähden vyöttäkää mielenne kupeet, olkaa raittiit, pankaat täydellinen toivonne siihen armoon, joka teille Jesuksen Kristuksen ilmestyksen kautta taritaan,

[1:46:27/1:41:46]

Raamatun selittäjät ovat tästä ymmärtäneet, että mielen kupeiden vyöttäminen merkitsee sitä, että kristitty ei alkaisi horjumaan kaikenlaisilta opetuksen tuulilta. Mutta millä me voimme vyöttää mieleemme kupeita? Tulee ensin sellainen ajatus, että kun me kuuntelemme elävää ja pyhää Jumalan sanaa, luettua sekä saarnattua, jossa on kahdentoista apostolin oppi, joka on Kristuksen oppi, sen sanan kautta Pyhä Henki meidän mieliämme vahvistaa. Muistelen, että apostoli Paavali puhuu myöskin mielestä, ja silloin kun ihminen alkaa horjumaan opin totuudessa, vihollinen nostaa ensin mieleen sellaisia asioita, jotka alkaa viemään ajatusta harhaan. Ja alkaa menettämään sen täydellisen toivon, josta apostoli tästä kirjoittaa: "pankaat täydellinen toivonne siihen armoon, joka teille Jeesuksen Kristuksen ilmestyksen kautta taritaan"

[1:48:45/1:44:24]

Se on suuri vaara, että ihminen alkaa horjumaan kristillisyyden asioissa. Sen tähden on tärkeä, että me näitä Jumalan sanan paikkoja aivan kuin tutkimme sydämissämme, että meillä olisi täydellinen, lapsellinen uskon luottamus elävään kristillisyyteen, myöskin elävän kristillisyyden johdatukseen, jonka uskon tämän pyhän Raamatun sanan mukaan, että meidän kristillisyydessä on juuri apostolinen järjestys ja johdatus. Niin kuin ensimmäisen apostolisen seurakunnan eli kristillisyyden aikana, me saamme lukea siellä apostolien teoista, kuinka Jerusalemissa oli ne vanhimmat. Ja kun apostoleille tuli joku asia, mistä he keskustelivat ja olivat eri ajatuksissa, he päättivät lähteä Jerusalemiin. Veivät asian sinne, ja siellä sitä tutkittiin Pyhän Hengen ja Jumalan sanan valkeudessa. Ja eikö se ole tänäkin aikana turvallista, että meillä on kristillisyytemme vanhimmat tänäkin aikana, joidenka luo voidaan mennä niiden kysymyksiensä kanssa, mitä nousee kristillisyydestä ja tutkia niitä rakkaudessa, ja rauhassa ja tuntien vielä sydämissä, että Pyhä Henki on keskustelua johdattamassa. Sain itse henkilökohtaisesti sydämessäni kokea viime joulunakin, kuinka vakavalla sydämellä ja sydämen rakkaudella vanhimmat kuuntelivat meitä, ja yksinkertaisesti haluan uskoa, että Pyhä Henki on ollut johdattamassa niissä keskusteluissa. Ei siinä keskustelussa ollut aina niin nopeita puheenvuoroja, vaan sen tunsin sen syvällisen ja vakavan miettimisen ja ajattelun ennen kuin siinä joku rohkeni tuoda ajatuksen. Siinä saa tuntea, että Pyhä Henki on silloin johdattamassa.

[1:52:43/1:48:48]

[1. Piet. 1:14]

Niinkuin kuuliaiset lapset, ei asettaen teitäni niinkuin ennen, kuin te teidän tyhmyydessänne himoissa elite,

Tässä apostoli puhuu kääntyneille kristityille, ja niin on meidänkin joukossamme monia, joita Jumala on armossaan pysäyttänyt. Ja he ovat kysyvinä ja etsivinä löytäneet elävän kristillisyyden ja sen kautta myöskin elävän uskon sanan kuulon kautta sydämeensä. Mutta ajattelen itseäni. Vaikka olen lapsuuden kristitty, kyllä nämä sanat myöskin minua koskettavat. Onhan voinut olla sellainen sydämen tila joskus, että ei ole ymmärtänyt kaikkia kristillisyyden asioita. Ja vaikka ei ole vihollinen saanut viedä elävän uskon kieltämyksen tielle ja maailmaan, mutta kuitenkin on joutunut ikään kuin omassa ymmärtämättömyydessään asettamaan jotenkin kyseenalaiseksi joitakin asioita. Mutta Jumala on armossaan niin paljon varjellut, että kun on aika tullut, niin Jumalan sanan kuulon alla asia onkin avautunut ja silloin tulee tämä kohta vähän mieleen. No, minä en silloin sitä ymmärtänyt, mutta kuitenkin nyt haluan, niin kuin kuuliaiset lapset, asettaa Jumalan sanan neuvon alle itseni.

[1:55:17/1:51:47]

[1. Piet. 1:14-15]

Vaan sen jälkeen, joka teitä kutsunut on, ja on pyhä, olkaat te myös pyhät kaikissa teidän menoissanne. Sillä kirjoitettu on: teidän pitää pyhät oleman, sillä minä olen pyhä.

No sitä oikeata pyhyyttä ei kyllä löydy omasta itsestä kenelläkään. Mutta me saamme uskon kautta omistaa Kristuksen täydellisen pyhyiden hänen valmistaman vanhurskauden tähden. Ja jaksammehan uskoa tänäkin iltana, vaikka tuntuisi niin monenlaisia asioita omalla sydämellä ja niitä voi olla omalla tunnollakin. Jaksatko uskoa, matkaystävä, niin paljon? Vaikka tunnet itsesi suureksi syntiseksi, Vapahtajan pyhän vanhurskauden puvun tähden Jumala ei näe yhtään syntiä sinussa. Vaikka sinä ymmärrät sen, että Jumalan Pyhä Henki muistuttaa sinua oman tunnon kautta. Mutta rakas taivaallinen Isä ei tuomitse sinua armosta pois, vaan uskon kautta sinä ja minä, me olemme pyhiä tänä iltanakin. Vaikka olemme suuria syntisiä. Mutta kuinka sielunvihollinen tähän heti tulee lyömään sellaista kiilaa: Kuinka sinä saatat olla uskomassa Vapahtajaan, kun olet sellaiseen tai sellaiseenkin synnin vikaan joutunut? Mutta rakkaat matkaystävä, myöskin te nuoret matkaystävä, muistakaa aina: Emme voi

korjata asioitamme ja jatkaa elämäntietämme, ellemme ole Jumalan lahjoittamassa uskossa niitä korjaamassa. Ei Jumala tahdo ottaa lapsen oikeutta(*) rakkaalta lapseltaan sen tähden, että hän on tahrannut itsensä synnillä. Ei, vaan oman poikansa rakkauden kautta vetää lähemmäksi vapaaseen uskomiseen, tunnustamaan syntinsä ja anomaan niitä anteeksi. Mutta tämä ei ole mikään uskon ehto.

[1:59:17/1:56:12]

Elävässä kristillisyydessä ei vallitse Siinain laki, vaan Vapahtajan rakkauden laki, joka kehottaa ja johdattaa meitä uskon vapauteen. Uskomaan vielä kaikki viat ja synnit anteeksi. Sillä en usko, että kukaan pääsee niin kulkemaan, etteikö joskus, niin kuin alussa myöskin sanoin, etteikö joskus sielunvihollinen voi langettaa johonkin syntiin. Mutta muistakaamme silloinkin: Me olemme Jumalan rakkaita lapsia haavoitettunakin. Ja edelleenkin laupias samarialainen kulkee hänen seurakunnassaan. Hän sitoo veripunaisia synnin haavoja armonsa lupauksilla. Ja hän vuodattaa niihin uskon öljyä ja viiniä. Niin saamme olla tänäkin iltana lohdutetut. Mutta olen itse saanut tuntoa tämän puheen alla: Olen niin monta kertaa epäileväinen ja myöskin synniltä kiusattu. Jaksatteko tällaiselle heikolle matkaystävälle vielä todistaa anteeksi?

[2:01:30/1:58:42]

Niin saamme olla tänäkin iltana lohdutetut. Ei Jumala sanansa kautta pane meidän päällemme kuormia. Ja muistan, mitä rakas opettaja minulle, Vili Oksala, usein saarnasi: Lamma ei ole kuormien kantaja. Sen tähden, rakkaat matkaystävät, kaikki Jeesuksen lampaat ja pienet karitsat: Antakaa Vapahtajan pestä sovintoverellä teidän tuntojanne. Siitä seuraa sellainen uskon voima sydämelle, että seuraavan kerran kun sielunvihollinen käy päälle kaikilla noilla kiusauksilla, niin kokemus minullakin on, että on saanut suuremman voiman sotia synnin kiusauksia vastaan. Sen tähden olkaamme turvattuna ja lohdutettuna. Meillä on sellainen ylipaimen edelleenkin meidän laumassamme, joka ei jätä hitaintakaan matkan kulkijaa, ja ei häntäkään, joka on niin haavoitettu, että hän ei itse enää jaksaa kulkea, vaan hän tarvitsee puolikuolleenakin tämän taivaallisen armahtajan haavojen sitojaksi. Eikö tämä kaikki, mitä pyhä Jumalan sana meille todistaa, eikö se kirkasta sitä, että meillä on ihana kristillisuus? Jääkää Jumalan armon ja rauhan haltuun tänä iltana. Amen.